

'HOPEN' HAGUEN: CRÓNICA DA ESPERANZA

Xosé David Allo Rama

Esperanza, esta é a palabra que escollería para definir este Cumio do Clima. Eu, estudante de E.T.Forestal, traballador de incendios no verán e agora Erasmus en Praga, decidín sumarme ás mobilizacións de Copenhague a fin de semana do 11 ao 13 de decembro sen saber o que me atoparía por eses lares. Guiado non máis que pola busca desta esperanza que nos fai falla para motivar os nosos corazóns e seguir dando pasos na vida...

Nada máis chegar alí fixen grupos alemáns e unha norueguesa (miña compañeira de asento no bus), tamén un home de Costa Rica (colonia norteamericana) que traballaba para uns xornais e como colaborador dalgunha ONG, que nos contou e nos puxo ao día de como estaba estruturado o cumio. Había tres epicentros de reunión importantes:

- O *Bella Center*, centro de reunións das Nacións Unidas, o verdadeiro "COP15", alí é onde rematan todas as manifestacións.
- A *Cristiania*, unha pequena aldea nunha parte da cidade renacida a partires dunha base militar que aló polo 1971 declarouse coma cidade libre.
- O *Klimaforum*, cumio alternativo organizado por un grupo de asociacións danesas e epicentro social paralelo ao cumio dos políticos.

O día arrancaba as oito da mañá con trinta minutos de meditación, e despois, cada dúas horas, había cinco actividades paralelas, na súa maior parte conferencias, pero tamén teatro, filmes, mesas redondas. Moitos xornalistas, e moita, moita xente co pensamento de cambiar un pouco o divagar dos nosos días, nun lugar en que todo o consumíbel era orgánico, ou bio...

O sábado estiven todo o día de manifestación a pesar dos benignos cero graos. Incribel a de xente que había. Sorprendeume gratamente, xentío disfrazado, con boas consignas, persoas maiores, moitos nenos, o barco de Greenpeace e algúns dos que tiñan acreditación para falar no *Bella Center* tamén andaba pola manifestación. A presenza de forzas de seguridade era tremenda, tres helicópteros sempre por riba de nós e os policías pechando a meirande parte das rúas... moitas almas xuntas pensando que algo se pode cambiar, unha atmosfera realmente máxica.

Na manifestación, que acabou no *Bella Center*, intercambiei impresións con moita xente, desde unhas rapazas que viñan andando desde Alemaña cargando cunha vagoneta de Greenpeace até un español que traballaba na ONU, moita xente disfrazada, algunhas bandeiras vascas, algunha que outra de Cuba.

O domingo estiven todo o día no *Klimaforum*. Na entrada, un cento de bicicletas, como me gusta Copenhague! Persoas de diferentes países, desde indíxenas suramericanos, até asiáticos,

africanos, europeos..., grande parte do mundo tiña a súa voz neste *Klimaforum* alternativo. Tamén aquí, produtos orgánicos, recollida selectiva de lixo, traducións de diferentes linguas en tempo real...

Elixín unha conferencia sobre a problemática do cultivo de soxa transxénica traída de Arxentina e do Brasil para darlle de comer aos porcos de Europa e outra na que se falou do "biochar" e das novas propostas de agricultura sen arar para protexer solos e despois "glyphosate" (sulfato) a moreas, é dicir, trapa-ladas que non son máis que novos atrancos para un verdadeiro sistema económico-ecolóxico.

Pero o que máis me alimentou de esperanza no *Klimaforum* foi ver a moita xente coas mesmas inquietudes e intercambiando os enderezos electrónicos, sinónimo de intercambio de preocupacións e solucións. Estas "redes" que se están a crear poden ser a solución. Son moitas cabezas pensando no cambio. Namentres que as grandes corporacións son poucas, aínda que con grande capital. Estas redes sociais precisan de axuda, ese grao de area que temos na nosa man, esa man que consume e escribe o destino da humanidade cos seus actos.

Xosé David Allo

